

Corbac

Vasile Alecsandri

Corbac zace la-nchisoare
De trei ani lipsiti de soare,
În oraş la Țarigrad,
În beci la sultan Murad.
El oftează şi jeleşte
Şi prin gratii tot priveşte
Când la nori purtaţi de vânt
Care plouă pe pământ,
Când la cârduri de cocoare
Ce mereu zbor către soare.
Iată, mări, că-ntr-un nor
El zărea un corbuşor
Ce pe sus tot croncănea
Şi din aripi tot bătea.
„Alelei! Corbac zicea,
Căci n-am durdă, pui de corb,
Sângele să mi ți-l sorb!
Ce tot zbori şi croncăneşti?
Ori pe mine mă jeleşti,
Ori de mine tu-ți bați joc?
Rămânere-ai fără cioc,
Şi ți-ar cădea unghiile
Să n-acai cu dânsele!”
Corbul cât îl auzea
Din cel nor se repezea,
Pe fereastră se lăsa
Şi pe limbă-i cuvânta:
„Corbăcele, dragul meu!
Ce mă blestemi așa rău?
Că umblu de rândul tău
De trei ani fără-ncetare
De când zaci la închisoare.
Maică-ta mi-a poruncit
Să tot zbor neobosit
Pe spinarea vântului
În jurul pământului,
Să te aflu, ca să știu
De ești mort sau de ești viu.”
„Alei, corbe, de-i așa,
Eu nu te-oi mai blestema,
Ci cu lacrimi te-oi ruga
Ca să faci pe gândul meu
Să-mi aduci cu pliscul tău

Cinci fuioare de mătase
De la mama, de acasă
Ș-încă iarba-fierului
Din codrul Neferului.”
Corbul iute-n zbor sărea
Cât pe cer el se zărea
Mai întâi ca un porumb,
Apoi numai cât un plumb,
Până ce-n zare ajungea
Și din zare se ștergea.
Două zile nu trecea,
Corbușorul se-ntorcea
Și cu pliscul aducea
Cinci fuioare de mătase
Cea mai bună și aleasă,
Ș-încă iarba fierului
Din codrul Neferului.
„Ale! corbușorul meu!
De-a vrea sfântul Dumnezeu
În cea lume să scap eu,
Jur să mi te înfrățesc
Și să mi te tot hrănesc
Nu cu carne păsărească,
Ci cu carne păgânească,
Nici cu sânge păsăresc,
Dar cu sânge păgânesc!”
Corbea timpul nu pierdea,
El mătasea o torcea,
Lungă funie-o făcea
Și de gratii o prindea,
Apoi când noaptea cădea,
El cu iarba cea de fier
Atingea gratii de fier;
Gratiile, ca de foc,
Se topeau toate pe loc.
Numai una rămânea
Care funia ținea.
Dacă vedea și vedea,
Corbac timpul nu pierdea.
Funia și-o apuca,
Pe funie luneca,
Legănat mereu în vânt
Până ce da de pământ,
Apoi el se depărta
Și din gură cuvânta:
„Corbe, corbe, frățior,
Mergi la maica cea cu dor
Și-i du veste c-am scăpat

De la loc întunecat,
Și de-acum ca să mă-mpac,
Eu din funie-am să fac
Colan mândru pentru turci,
Ca să mi-i ridic în furci!"